

Бориката, която растла близо до елхата, заговорила:

— Моитѣ клоне не сж тѣй гжсти, но азъ съмъ висока и силна. Азъ ще задържамъ силнитѣ вѣтрове и ще пазя елхата.

— И азъ мога да ви помогна, — обадила се елата. .Азъ цѣла зима ще те храня съ моитѣ шишарки. Всичкитѣ птички знаятъ, че моитѣ шишарки сж вкусна храна.

Птичката се много зарадвала на този приемъ.

На слѣдующата сутринъ листата на брѣзата, джба и върбата лежали на земята.

— Да обруля ли листата и на другитѣ дървета? — попиталъ студениятъ зименъ вѣтъръ.

— Не! — казалъ Горскиятъ царь — Дърветата, които се смилеха надъ птичката съ строшеното крило, трѣбва да останатъ зелени.

Ето защо и днесъ елхата, бориката и елата сж зелени и вѣчно ще останатъ такива.

Прѣведе М.

